

A Pécsi Ítéltábla a dr. Bujtás István ügyvéd által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a dr. Varga István ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve** I. rendű és **II.rendű alperes neve** (címe) II. rendű alperesek ellen szerződés hatálytalanságának megállapítása iránt indított perében a ... Törvényszék 2018. július 2. napján kelt .../23. számú ítélete ellen az I. rendű alperes által 26. sorszámon előterjesztett fellebbezés és a felperes által Pf.5. sorszámon előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

A másodfokú eljárásban mindegyik fél maga viseli a saját költségét.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az I. rendű alperes tulajdonát képező helyrajzi számú, szántó megnevezésű 29.6160 ha területű ingatlan 1/1 tulajdoni hányadára 2016. április 1. napján adásvételi szerződés jött létre az I. rendű alperes I.rendű alperes neve eladó és a II. rendű alperes II.rendű alperes neve vevő között. A szerződés szerint a vételár 43.500.000 forint volt.

A felperes keresetében elővásárlási joga megsértésére hivatkozással kérte a fenti adásvételi szerződés vele szembeni hatálytalanságának megállapítását és az adásvételi szerződésnek az általa tett elfogadó nyilatkozat alapján közte, mint vevő és az I. rendű alperes, mint eladó közötti létrejötté megállapítását, valamint az alperesek perköltségben marasztalását. Vagylagosan kérte a fenti adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását is, állítva, hogy a II. rendű alperes vevővel megkötött szerződés színlelt, illetve jó erkölcsbe ütközik.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek személyenként 750.000 elsőfokú perköltséget. Megállapította, hogy a feljegyzett eljárási illetéket az állam viseli.

A perköltségviselés körében az elsőfokú bíróság ítéleti döntését azzal indokolta, hogy a felperes keresete nem vezetett eredményre, pervesztessége folytán a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles viselni a perköltséget, amely az alperesek ügyvédi munkadíja a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése szerinti összegben, továbbá, hogy a felperes személyes költségmentessége folytán a

feljegyzett eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen annak részbeni megváltoztatása, és a felperest terhelő, I. rendű alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség 1.200.000 forint + ÁFA összegre történő felemelése érdekében az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezése indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul mérsékelte a perköltség összegét tekintettel arra, hogy a pertárgy értéke 43.500.000 forint volt, ezzel a keresetlevél benyújtásakor a felperes tisztában volt.

A pertárgyértékre figyelemmel a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés b) pontja alapján lett volna helye a perköltség megállapításának. Az I. rendű alperes a tárgyalásokon megjelent, a szükséges előkészítő iratokat időben előterjesztette az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította így a Pp. rendelkezései alapján, mint pervesztes felet a pernyertes fél költségeinek IM rendelet alapján történő megtérítésére kellett volna kötelezni.

A jogszabály szerint az I. rendű alperest a felperessel szemben megillető ügyvédi munkadíj összege 1.505.000 forint + ÁFA lett volna. Az I. rendű alperes perben felmerült költségei a részletes érdemi ellenkérelem és előkészítő irat elkészítésével és benyújtásával, továbbá a tárgyalásokon történő megjelenésével, valamint az ügyben keletkezett részletes iratanyag tanulmányozásával összefüggésben állnak fenn.

A felperes Pf.5. sorszámú beadványában csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, amelyben kérte, hogy a másodfokú bíróság az első fokú bíróság ítéletét a perköltség viselésére vonatkozó részében változtassa meg akként, hogy az I. és II. rendű alperesek javára megállapított elsőfokú perköltséget személyenként 250.000-250.000 Ft-ra mérsékelje. Csatlakozó fellebbezésének indokolásában arra hivatkozott, hogy a per első és második tárgyalásán az alperesi képviselő együttesen 40 perc a harmadik tárgyaláson 30 perc időtartamban vett részt, az alperesek jogi képviselője egyetlen iratot terjesztett elő, amely az érdemi ellenkérelem volt három oldal terjedelemben, a tárgyalásokon személyesen a II. rendű alperes nem vett részt. Az I. és II. rendű alpereseket ugyanaz az ügyvédi iroda képviselte, ezért az alperesi képviselő tevékenységével arányban álló ügyvédi munkadíj személyenként 250.000-250.000 forint.

Az I. rendű alperes a csatlakozó fellebbezésre nem tett észrevételt.

A másodfokú bíróság a felperes csatlakozó fellebbezését a II. rendű alperes vonatkozásában 6. sorszámú jogerős végzéssel elutasította.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés sem megalapozott.

A 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-a a mérlegelés alapjaként a pertárgy értékét állapítja meg. A jogalkotó nem véletlenül tette a perértéket az ügyvédi díjmegállapítás alapjául. A magasabb perérték általában az ügy nagyobb jelentőségére utal, amely az igényérvényesítés során az ügyvéd nagyobb felelősségével párosul, ezt pedig a részére megállapítandó munkadíjban is értékelni kell. A rendelet az ügyvédi munkadíjat a pertárgy értékének százalékában állapítja meg, és az alsó határt tételesen is megszabja. 10.000.000 forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén legalább 10.000, 10.000.000 forint feletti, de 100.000.000 forintot meg nem haladó perérték esetén legalább 100.000, 100.000.000 forintot meghaladó perérték esetén legalább 1.000.000 forintban.

A kiindulási alapot jelentő perérték nagysága mellett a kialakult bírói gyakorlat korrekciós tényezőként a ténylegesen végzett ügyvédi munka mértékét értékeli mérlegelése során. Az ügyvédi

munkadíj megállapításánál ugyanis arra is figyelemmel kell lenni, hogy milyen volt a kifejtett ügyvédi tevékenység idő- és munkaigényessége, színvonala.

Nagy perértékű ügyekben az ügyvédi munkavégzés mértékének figyelembevétele szükségképpen lefelé korrigálja a perérték alapján megállapítható munkadíjat, egyrészt mert a nagy perérték nem feltétlenül jelent egyben nagyobb mérvű munkavégzést is, másrészt pedig, mert bizonyos perérték felett az annak százalékában kifejezett munkadíja olyan nagy összeg - több millió forint - is lehet, amely szükségképpen nem állhat arányban a kifejtendő munkavégzés mértékével. A lefelé történő korrekció azonban nem terjedhet odáig, hogy a mérlegelés során a pertárgyérték teljesen figyelmen kívül maradjon. Az ügyvédi munkadíjat nem lehet kizárólag a kifejtett tevékenységhez arányosítani, az ilyen mérlegelés jogszabálysértő, hiszen a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet a perértéket tette a díjmegállapítás alapjául.

Más oldalról figyelemmel kell lenni arra is, hogy a kirívóan magas összegben a kifejtett munkavégzés mértékével kirívóan arányban nem állóan megállapított ügyvédi munkadíj sértheti a társadalom értékítéletét, ezért - noha a jogszabály a megállapítható ügyvédi munkadíj összegszerű maximumát nem rögzíti - még a kiemelkedően nagy pertárgyértékű ügyekben is tartózkodni kell a közfelfogás számára elfogadhatatlanul magas összegű ügyvédi munkadíjak megítélésétől. A bíróságoknak a mérlegelés, a peres feleknek és jogi képviselőiknek pedig a perköltségigény előterjesztése során jogszabályi felső korlát hiányában is kellő önmérsékletet kell tanúsítaniuk.

A fentiekben kifejtett szempontokat a jelen ügyre konkretizálva a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság mérlegelését helyesnek találta, az elsőfokú bíróság által megállapított perköltségnek sem a felemelésére, sem a leszállítására nem látott indokot. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított összeg az, amely arányban áll az elvégzett ügyvédi munkával és figyelemmel van a magas pertárgyértékkel járó ügyvédi felelősségre is.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés is sikertelen volt, a pervesztesség, pernyertesség aránya között nincsen számottevő különbség, ezért a másodfokú bíróság a Pp.81.§(1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy mindegyik fél maga viseli a saját másodfokú perköltségét.

Az I. rendű alperes illetékmentessége és a felperes személyes költségmentessége folytán a felperes csatlakozó fellebbezésére le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

A fellebbezést a másodfokú bíróság a Pp.256/A.§ (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

P é c s , 2019. február 4.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Krastenics Ildikó s.k. bíró